

[Peter Kristensen (Aalborg).]

ringer kunnet konstateres en stadigt stigende tendens for de forskellige udgiftsposter. Vi oplever næppe den dag, da landets finansminister giver udtryk for den opfattelse, at nu er tiden inde til at møde frem med de lokale ønskesedler. De ville utvivlsomt også i så tilfælde få en ganske artig længde. Derimod må det være rimeligt at foretage en prioritering af de lokale ønsker og komme frem med de mest presserende opgaver. Jeg er blevet ikke så lidt mere dristig med hensyn til at fremsætte et par Aalborg-ønsker, efter at jeg i dag har hørt om den glubske appetit, der lægges for dagen fra københavnsk side.

Jeg vil gerne pege på det uheldige forhold, at Aalborg Katedralskole er uden sportsplads. Der er allerede i fjor købt et areal i skolens umiddelbare nærhed, og det var her hensigten at indrette hårdt tiltrængte fodbold-, håndbold- og atletikbaner. Sporten er udfra synspunktet en sund sjæl i et sundt legeme blevet et naturligt led i skoleundervisningen, men Danmarks største gymnasium med 637 elever har hidtil i uhyggelig grad måttet savne de naturlige muligheder for sportsudøvelsen. Vel drives der sport på Aalborg Katedralskole, det sker bl. a. på den måde, at pigerne spiller håndbold i skolens cementerede gård, og helt kan det vel ikke undgås, at dette håndboldspil virker generende på undervisningen i klasseværelserne. Drengene må cykle eller løbe til en sportsplads ca. 1 km fra skolen for at dyrke fodboldspillet og bagefter styrte tilbage igen for at få et styrtebad ovenpå anstrengelserne, inden undervisningen påny skal genoptages. Passet ind i en skoles strenge timeplan er denne form for sportsudøvelse langtfra ideel. Det er alle parter åbenbart også enige om, og derfor er det første skridt som sagt taget til at rette på forholdet ved at købe et passende stort areal.

I sommer har dette areal ligget hen som et vildnis til ingen verdens nytte og som en skamlet for kvarteret. Der skal udføres

et efter forholdene ret omfattende jord- og terrænarbejde ved arealets omdannelse til sportsplads, og da Aalborg som en af de købstadkommunale arbejdsløshedsøer beklageligvis har en stor konstant arbejdsløshed, først og fremmest blandt de ufaglærte, ville arbejdets udførelse også være kærkommen set udfra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt. Jeg håber, at den højtærede undervisningsminister vil se med velvilje og forståelse på, at anlægget af denne sportsplads snarest bliver bragt til udførelse.

Mens jeg er ved gymnasieundervisningen i Aalborg, vil jeg gerne, så indtrængende som det er mig muligt, slå et slag for, at den højtærede undervisningsminister gør alvor af at fremsætte lovforslag om opførelse af et nyt gymnasium i Aalborg. Grunden til gymnasiet er forlængst udpeget, og forhandlingerne mellem de interesserede kommuner og amtet om sagen er tilendebragt. Såvidt jeg har forstået, ligger et fuldt udarbejdet lovforslag om gymnasiets opførelse i ministeriet, og når forslaget ikke forlængst er nået frem til folketinget, er forklaringen åbenbart at søge i den almindelige nedskæring, der har fundet sted med hensyn til anlægsprogrammet. Aalborg ønsker ikke nogen særstilling på dette område, men det er ikke for meget sagt, at gymnasieproblemet allerede i en årrække har været meget alvorligt i Aalborg. Rammerne er forlængst sprængt i Aalborg Katedralskole, og situationen bliver katastrofal, når de store årganges unge melder sig til undervisningen. Stigningen sætter allerede så småt ind i 1957 for at kulminere i 1963, hvor behovet ligger ca. 60 pct. højere end i år. Det er dog nødvendigt at understrege, at der ikke her er taget hensyn til det allerede eksisterende behov som følge af den tilstedeværende pladsmangel.

En foretaget undersøgelse har fastslået, at der i gennemsnit er eet gymnasium for hver 61 000 indbyggere i landet, men i Aalborg og opland kun eet gymnasium pr. 206 000 indbyggere; og medens der fra hvert gymnasium gennemsnitlig dimitteres 36